

Andragogika

Studijní materiály

- Beneš, M.: *Andragogika, filozofie - věda*. 1. vyd. Praha 2001.
- Beneš, M.: *Úvod do andragogiky*. 1. vyd. Praha 1997.
- Mužík, J.: *Profesní vzdělávání dospělých*. 1. vyd. Praha 1999.
- Škoda, K.: *Kapitoly z dějin andragogiky*. 1. vyd. Praha 1996.
- Bartoňková, Hana.: *Andragogika : studijní texty pro distanční studium*. Olomouc 2001
- Jesenský, Ján.: *Andragogika a gerontagogika handicapovaných*. Praha 2000

Závěrečná práce

- Návrh projektu andragogické akce v oblast vašeho zájmu. Neopomeňte popsat každou fázi přípravy projektu, tj.:
 - Identifikace potřeb a cílů (jedinců, institucí, společnosti)
 - Profil absolventa
 - Inventář disciplín
 - Studijní plán
 - Osnovy
 - Studijní materiály
 - Techniku, ekonomiku
 - Evaluaci

Andragogika – vznik a vývoj

Předvědecké stádium, 5. stol př.n.l.–17/18 stol.

- nelze hovořit o vlastním předmětu, metodologii, pojmoslovném aparátu
- objevují se první andragogické myšlenky
- Filozofové Číny a Řecka
(dospělí se učí stejnám způsobem jako děti)

Deskriptivně deduktivní stádium

- 17/18 stol. – 1918
- Z důvodu rozvinutosti andragogických myšlenek zde řadíme i Erasma Rotrdamského a Komenského
- Systematické popisování projevů souvisejících se vzděláváním dospělých
- Toto období je často vystaveno kritice týkající se spekulativních myšlenek a názorů

Alexander Knapp v roce 1833 poprvé použil termín Andragogika ve svém spise „Andragogika neboli vzdělávání v dospělém věku“ v němž se pokusil o rozbor vzdělávací teorie Platona a Aristotela.

„anér“ – muž (tedy dospělý)

Pokusil se Andragogiku definovat jako disciplínu odlišnou od Pedagogiky

Johan Friedrich Herbart používání pojmu Andragogika striktně odmítl „předmětem výchovy musí být děti, jinak by vznikla všeobecná nedospělost“

Stadium relativně samostatné disciplíny

- Období mezi 1. a 2. světovou válkou
- Andragogika a vzdělávání dospělých se jako studijní obor a pole vědy vyčleňuje z ostatních vědních disciplín
- Adult Education se začíná studovat na vysokých školách

-Eugen Rosenstock – Huessy v roce 1921 použil termín Andragogika při zpracování výroční zprávy Akademie práce ve Frankfurtu. Andragogika = všechny školské formy vzdělávání dospělých

Stadium relativně rozvinuté vědní disciplíny po roce 1945

Heinrich Hanselmann

1951 „Andragogika, podstata, možnosti, hranice výchovy a vzdělávání dospělých“

- Terapeutické zaměření pomoci dospělým
- Silný náboženský (evangelický) charakter
- Oproštění se od školských forem
- Dobrovolnost, Interakce učitele a učícího se
- Aktivní přístup dospělého ke vzdělání
- Sociální pojetí andragogiky: (společenská a politická funkce andragogiky)

Hanselmann si klade dnes stále aktuální otázky:

- Koho z dospělých máme dále vzdělávat?
- Není vzdělávání dospělých útokem na osobní svobodu těch, kteří neprojevují potřebu dále se vzdělávat?
- V čem je třeba vzdělávat ty, kteří tuto potřebu mají?
- Můžeme se řídit tím, co dospělý člověk pocítuje jako potřebu?

Franz Pöggeler

1957 „Úvod do andragogiky“

- Silný náboženský (katolický) charakter
- Didaktické pojetí andragogiky: (principy, metody, atd.
- Stanovení rozdílů mezi pedagogikou a andragogikou: dobrovolnost, neformálnost, odmítání školských forem a neadekvátních metod
- Cílem je „zralost“ schopnost legitimně a samostatně plnit určité životní funkce: biologické, sociální, politické a duševní

■ Ten Have – Holandsko

- Andragogie: technologie, praktická disciplína
- Andragologie: vědní disciplína, terpie výchovného a vzdělávacího působení na dospělé a sociální práce s dospělými
- Obecná věda o dospělém člověku shrnující oblasti dosud vyhrazené biologické, kulturní a sociální antropologii, sociologii a psychologii

Vývoj andragogiky v ČR

J.A.Komenský

- Výchova a vzdělávání překračuje hranice dětství

Národní obrození

- „Velká andragogická akce“

Tomáš Trnka

1948 zakladatel katedry lidovýchovy na FF UK v Praze

„Lidovýchovu nesmíme redukovat pouze na činnost vzdělávací nebo pouze mravně výchovnou, nebo pouze na prakticky životní, nýbrž na celý růst člověka.“

50. léta 20. století

- Monopolní postavení marxistické pedagogiky
- Rozvíjení studia pracujících
- Bouřlivý rozvoj praxe zvyšování kvalifikace vedoucích kádrů i dělníků
- Politické vzdělávání dospělých (bez významnějšího postižení frekventantů)

60. léta 20. století

- Jiří Kotásek a Kamil Škoda publikují:

„Teorie vzdělávání dospělých“

-1967 v Praze a Olomouci otevřen obor „Pedagogika dospělých“

-1977 „Výchova a vzdělávání dospělých“

Po roce 1990

Poprvé se objevuje termín ANDRAGOGIKA

Jako výraz snahy odlišit se od politicky zkompromitovaného oboru „Výchova a vzdělávání dospělých“

4 základní profílance

- Vzdělávání dospělých
- Sociální práce
- Management lidských zdrojů
- Kulturní a osvětová práce

Předmět andragogiky

Čím se andragogika vlastně zabývá?

1.Celoživotní vzdělávání a učení se dospělých

- Jedná se o andragogiku v užším slova smyslu
- Intencionální učení
- Incidentní (během cestování, úrazu, nebo jako součást životní rutiny, např. stárnutí)

Kvalifikace – (odborná způsobilost)

2.Mobilizace lidského kapitálu

(v prostředí sociální změny)

- Společnost na rozhraní industrialismu a post-industrialismu je prostředím neustálých **sociálních změn**

●Lidský kapitál (lidská potenciál) je nejvýznamnější, ale také nejzranitelnější determinantou vývoje společnosti

- Andragogika – **věda o sociální intervenci při identifikování a ovlivňování úrovně lidského kapitálu**

(sociální intervence – záměrné zasahování sociálních institucí nástroji vzdělávací, sociální či personální politiky do systému lidského potenciálu)

Kapitál

- Jakákoliv kapacita schopná produkovat zisk a reprodukovat sama sebe ve stejné či rozšířené podobě

(např. ekonomický kapitál)

Lidský kapitál (Pierre Bourdieu)

Určitý stupeň kvality příslušníků určité společnosti

Dvě složky:

-**Kulturní kapitál** – kulturní úroveň, dovednosti používat informace získané vzděláním, působením rodinného prostředí

-**Sociální kapitál** – síť společenských vztahů, kontaktů, vazeb a známostí

Teorie kulturního kapitálu ve vzdělávání

- Použita v USA v 60. letech 20. století
- Založena na analogii mezi investicemi do vzdělání a do fyzického (ekonomického) kapitálu.
- Jak vzdělání, tak ekonomický kapitál vyžadují náklady a produkují zisk.

Kulturní kapitál

P.Bourdieu:

„*Nástroj přivlastňování symbolického bohatství, které je společností pokládáno za hodno toho, aby bylo vyhledáváno a vlastněno.*“

Vztahy diference v moderní společnosti vznikají na základě dvou kritérií:

- Diferenciace na základě ekonomického kapitálu*
- Diferenciace na základě kulturního kapitálu*

Habitus – vlastnost aktéra

- Jsi takový (tak myslíš a jednáš) jakou pozici v sociálním prostoru zaujímáš
- Produkt sociálních podmínek (ekonomického a kulturního kapitálu)

- Aktéři s podobnými habitusy se vyznačují příbuzností životních stylů
- Habitus, jež je plodem sociální pozice, se stává skutečnou vlastností aktéra. Ten pak jedná a vidí svět podle něj, aniž by si to nutně uvědomoval.

Funkční gramotnost

- Indikátor lidského kapitálu
- Funkční gramotnost – vybavenost pro realizaci různých aktivit vyžadovaných současnou společností

3. Orientace člověka v kritických uzlech jeho životní dráhy či při problémovém průběhu jeho životní dráhy

- Zaměřeno výrazně k individu
- Socioterapeutický a psychoterapeutický vztah k člověku, který se nedokáže vlastními silami vypořádat se svými problémy
- Základní opěrnou vědou je psychologie
- Např. systém práce v resocializačních zařízeních,

4. Individuální a sociální souvislosti změn syntetického statusu

- Postavení každého člověka ve společenské struktuře určuje kategorie **statusu**

-**Jak nás ostatní vidí**

-**Souhrn práv a povinností, které nás společensky zavazují**

-**Určuje místo ve společenské hierarchii**

Rozlišujeme zejména:

- Status vrozený** (pohlaví, rasa)
- Status připsaný** (askriptivní) – postavení získané bez vlastního úsilí, v důsledku sociálních okolností, například dědictvím, šlechtickým predikátem, atd.
(vzdělání???)

- Jedná se tedy o koncentrované sociální dědictví může zvýhodňovat, nebo naopak diskriminovat svého nositele. Nositel může charakteristiky tohoto statusu jen velmi málo ovlivňovat.

Rozlišujeme zejména:

- Status získaný (syntetický status)**

-Socioekonomická pozice, která zařazuje člověka v síti sociální struktury společnosti

-Dle některých sociologů se lze pokusit změnit nátlak spojený s připsaným statutem
(záleží na dané kultuře, např. USA, ČR, Japonsko)

Syntetický status „jsme to co děláme“

- Objektivní charakteristika profese (práce manuální, intelektuální, řídicí, atd.)
- Prestiž této profese (vážnost profese)
- Dosažená kvalifikace a stupeň vzdělání
- Vliv, moc, kterou člověk disponuje
- Příjmy, kterých dosahuje
- Životní způsob (jak bydlí, tráví volný čas, atd.)

Syntetický status

- Změna jednoho ukazatele se nutně promítá do ukazatelů ostatních
- Při tempu sociálních, kulturních, ekonomických a politických změn dochází ke změnám jednotlivých ukazatelů statusu jednotlivců, ale i celých skupin
- Andragogika zkoumá tyto změny a hledá cesty k minimalizaci negativních důsledků na člověka

„master status“

- Vůdčí, převládající status
- Dominuje nad ostatními složkami statusu
- Determinuje obecnou společenskou pozici svého nositele

5. Věda o animaci dospělého

- Oduševňování, nikdy nekončící humanizace člověka
- **Enkultura** – získávání a rozvíjení kulturních kompetencí
- **Socializace a resocializace** – optimalizace sociálních pozic a rolí, hlavně rolí socioprofesionálních (přijímání vzorců chování)
- **Profesionalizace a řízení kariérové dráhy** – zařazování člověka do sociálně ekonomické struktury společnosti

Enkultura

- Vrstání do kultury dané společnosti, přijímání všech kulturních norem a hodnot (zvnitřnění jazyka, mýtů, umění, náboženství, neverbální komunikaci, vědeckotechnické poznatky)

„Akultura“ – přizpůsobování se jiné kultuře

Socializace

„předpokládá, že člověk se rodí jako biologická bytost a skutečným člověkem se teprve stává v průběhu svého života“

- Vrstání jedince do norem chování a mezilidských vztahů, které vznikly v průběhu vývoje společnosti. Určuje naše standardní chování ve standardních situacích
- Je přenášeno kulturní tradicí
- Dodržování je sledováno sociální kontrolou a systémem sankcí

Sociokulturní vzorce

„chováme se tak, jak se od nás očekává, že se budeme chovat“

- Zvyky – překročení se docela toleruje, sankce jsou velmi neformální, „je dobré“ – „není dobré“
- Obyčeje – negativní sankce už jsou závažnější, odsudek, pohrdavý pohled, projev nesouhlasu – „sluš se“ – „nesluš se“
- Morálka – zahrnuje poměrně závazné normy, jež jsou často přesně popsány. – „je mravné“ – „je nemravné“
- Právo – jednoznačně formalizované normy a sankce. Dodržování je jednoznačně závazné v každé společnosti. (může se jednat o stát, podnik i pouliční gang)
- Tabu – speciální systém různých záporů. Zahrnuje prvky iracionální (náboženské) a prvky morálky a práva. Sankce jsou velmi výrazné a tvrdé.

Fáze socializace

1. internalizace (zvnitřnění) vzorců stability vztahů v rámci rodiny – **primární fáze socializace**
2. změna vnější regulace na vnitřní. Vliv vrstevnické skupiny, školy, masmédií – **sekundární socializace**
3. pronikání do širší sítě sociálních vztahů. Zahrnují resocializační procesy. Resocializaci v této **terciální fázi** vyžadují všechny kulturní, politické a sociální změny.

Profesionalizace

zařazování do sociálně ekonomické struktury společnosti

Nelze ji považovat za ohraničený socializační proces ukončený nástupem do zaměstnání. Může nás zastihnout ve kterémkoliv období profesní dráhy.

Zahrnuje celé spektrum personalistických činností:

zkoumání průběhu kariérových drah, ovlivňování pracovní motivace, rozšiřování kvalifikace, atd.

Objekt andragogiky
dospělý člověk

Dospělý člověk v celém průběhu své životní dráhy (zejména od 20 let výše)

Dospělost

Primárně je dospělost určena biologicky. Psychosociálně nebývá jednoznačně časově lokalizována. V naší kultuře chybí jednoznačný rituál (vyjma právního vymezení dospělosti).

Vágnerová, změny v období dospělosti:

› **Nezávislost** - dospělý již není závislý na své původní, orientační rodině (symetrické, realistické vztahy s rodiči)

› **Osamostatnění** – přijetí nových rolí a vyjasnění vztahu k hodnotám a normám

› **Změna vztahu k lidem** – Dospělý člověk je např. schopen zvládnout párové soužití, které je spojeno s nutností akceptovat i potřeby svého partnera a harmonizovat je s vlastními. Zvládá role podřízeného i nadřízeného

› **Sexuální zralost**

› **Ekonomická samostatnost**

Životní dráha – čtyři základní dimenze:

• **Čas**

-biografický čas

-sociálně historický čas (časové cykly, změny politické, sociální, kulturní, technické)

2. Horizontální dimenze životní dráhy

-Sociálně historický prostor ve kterém žijeme (geografický, urbanistický, kulturní)

3. Vertikální dimenze životní dráhy

- „nahore“ – „dole“ „vzestup“ – „pád“

4. Význam, hodnocení životní dráhy

„dobrý život“

„těžký život“

„úspěšný život“

Hodnotíme se sami, ale hodnotí nás také sociální okolí

Modely sociální (andragogické) intervence

vzdělávání shora – vzdělávání je funkcí sociálního systému. Sociální systém umisťuje jedince ve společnosti prostřednictvím vzdělávacích procesů.

vzdělávání sobě rovných – jedinec je svobodný, schopný realizovat svůj vlastní potenciál.

Sociální řád je výsledkem znalostí, schopností a zkušeností, jež jednotlivci svobodně nabyli.

Vzdělávání shora

Cíle: udržet jedince v sociálním systému, potřeby systému musí být uspokojeny

Obsah: Vybrán z kultury sociální skupiny těmi, kteří byli zmocněni skupinou. Veřejně uznávané vědění, jeho formy a struktura

Metody: Didaktické, učitel se snaží o kontrolu učebních výsledků. Učitel je považován za základ učení

Evaluace: veřejná zkouška konkurenční, učitel zajišťuje testy, důraz na standardy

Vzdělávání sobě

Cíle: podpora jedince v dosažení jeho potenciálu, potřeby jedince musí být uspokojeny

Obsah: vybrán z kultury sociální skupiny studenty v souladu s jejich zájmy, na základě jednání s učiteli. Integrované znalosti

Metody: Usnadňující, učitel nekontroluje učební výsledky. Učitel není základem učení

Evaluace: vlastní zhodnocení studentem, hodnocení spoluúčících se, důraz na učení

Některé mýty a generalizace v pojetí dospělého člověka

➤ Dospělí se učí vlastně rádi

➤ Jsou od přírody autonomní žáci

➤ Dobrá vzdělávací praxe vždy odpovídá potřebám vysloveným žáky

➤ Existuje jedinečný způsob, jakým se dospělí učí

Při andragogické intervenci (vzdělávání dospělých, sociální práci, personálním řízení) respektujeme:

➤ **Zralost objektu** (fyzickou, psychickou, sociální) zralost být vzděláván a zastávat pozici ke které ho připravujeme

➤ Jeho specifickou **sociální situaci**

(dospělý již zaujímá určité postavení odvozené od sociálního statusu a významu pozic a rolí, které ovlivňují jeho chování. (patří sem i diagnostikování vzdělanostní úrovně příslušného jedince)

Činitelé andragogické interakce

Subjekt – objektové schéma

(socio-technické paradigma)

Vedený objekt

Kurikulum

- Kurikulum zahrnuje proces, prostředí i prostředky, jimiž se dosahuje stanoveného cíle.
- Zahrnuje tedy komplex problémů a řeší otázky: Proč, koho, v čem, jak, kdy, za jakých podmínek a s jakými očekávanými efekty vzdělávat. (případně vést, resocializovat, podporovat, atd.)

Kvalifikovaný subjekt

- Např. vzdělavatel, řídicí pracovník, personalista, sociální pracovník, apod.

Kvalifikační profil:

- Všeobecné vzdělání – zakládá autoritu, implikuje kvalitu kulturního kapitálu
- Odborné vzdělání – specializované vzdělání v oblasti, v níž andragog vyvíjí svou aktivitu
- Andragogické (pedagogické) vzdělání – dovednosti sociální intervence
- Osobnostní rysy – např. sociální inteligence, pozitivní vztah k lidem, organizační schopnosti

Klíčové kompetence

Souhrnné schopnosti a dovednosti, jež nejsou vázány na konkrétní obsahy učiva a nemusí být získány v průběhu školního vzdělávání

- Komunikativní dovednosti
- Personální a interpersonální dovednosti
- Schopnost diferencovat a řešit problémy a problémové situace
- Schopnost práce s informacemi a využívání IT

Vedený objekt

- Např. student, účastník kurzu, podřízený, klient v poradenské situaci

Na počátku našeho působení je třeba uvážit:

Zralost – zralost k tomu, aby mohl být vzdělávaný, aby akceptoval či unesl příslušnou terapii, aby mohl zastávat pozici, ke které je připravován

Sociální situaci – základní pozice a role

Prostředky

Intencionální i funkcionální

1. Vyučování – systematická výchovně vzdělávací aktivita zaměřená na vytváření poznatkových struktur, dovedností, návyků a současně i na utváření postojů

Má řadu organizačních forem:

- trénink, výcvik, seminář, přednáška, cvičení, e-learning

2. Prostředí

- Sociálně historický čas
- Fyzické prostředí firmy, školy

-Pedagogicky adaptované prostředí – všechny prvky jsou adaptovány na efektivitu pedagogického působení

-Sociálně psychologické prostředí:

učení a jeho	-úcta k osobnosti	
informacím	-účast učících se na rozhodování	
	-společná odpovědnost za stanovení cílů, vyhodnocení	plánování, uskutečnění
	-svobodná možnost vyjadřování a volný	přístup k

3. Jazyk – užívání srozumitelného jazyka

(jazyk sociálního pracovníka, jazyk personalisty, atp.)

4. Masmédia –

- Internet (škola již nemá monopol na informace, konec školy J.A.K.)
- sdělovací prostředky (formují naši zkušenost, vytvářejí veřejné mínění)

5. Práce

- Ovlivňuje člověka hodnotou pracovního produktu a hodnotou pracovního prostředí
- Práce je efektivním prostředkem andragogické intervence (pracovní terapie)

6. Sociální skupina

- Stanovuje vzorce standardizovaného jednání
- Neformální (avšak efektivní) prostředky sociální kontroly

7. Řízení lidských zdrojů

- výběr, hodnocení, motivace, tvorba kariérových drah, porady, vedení

Edukativní dimenze andragogiky

Vychází z předpokladu, že dospělého člověka lze vychovávat a vzdělávat (nejen lze, ale je nutno).

Výchova a vzdělávání

Výchova v širším slova smyslu:

-vychovávání: formování názorů, postojů, hodnotových orientací

-vzdělávání: rozvíjení vědomostí, utváření dovedností a návyků

Výchova

-ve smyslu záměrné a cílevědomé manipulace je v dospělém věku kategorií velmi citlivou

-Přijatelnější je pro andragogiku široké chápání výchovy. J.J. Rousseau: výchovy se nám dostává přírodou, lidmi nebo věcmi.

Vzdělávání

Výsledkem vzdělávání je vzdělání, ucelená soustava vědomostí, dovedností a návyků

Podle specifičnosti zaměření rozlišujeme:

-Vzdělání všeobecné

-Vzdělání odborné

Vzdělání podle stupně

•Základní

•Vyučen

•Střední odborné

•Střední všeobecné

•Vyšší odborné

•Vysokoškolské

•Vědecké

Podle charakteru obsahu

•Humanitní

•Matematicko-přírodovědné

•Lingvistické

•Umělecké

•Medicínské

•Technické

Dle organizace

•**Formální vzdělávání dospělých**

-strukturovaný, chronologicky navazující systém

-základní, střední, odborné a vysoké školství

-odborné nebo všeobecné vzdělávání dospělých ve státním školství a nestátních zařízeních (nabídka zaměstnavatelů, odborů, církve, profesních komor, privátních zařízení)
-školský charakter, vede k získání uznávaných kvalifikací a certifikátů

•neformální

-také částečně organizováno
-mimo formální vzdělávací systém
-zájmové a kulturní vzdělávání, zdravotní kampaně, komunální vzdělávání
-zohledňují se zájmy účastníka a rovnoprávnost s vyučujícím
-cílem je poznání a řešení problémů účastníka pomocí vzdělání

•Informální

-učení se ze zkušenosti, v rámci každodenní komunikace a sociálního života
-andragogika tyto procesy zkoumá, nejsou však předmětem andragogické činnosti
Formální,neformální a informální tvoří systém celoživotního učení (vzdělávání), tedy učení během celého života nebo periodicky v průběhu života.

Učící se společnost

Společnost, kde je zajištěn všeobecný přístup ke vzdělávání bez jakékoliv diskriminace, kde jsou občané ke vzdělávání všestranně motivováni, povzbuzováni a podporováni. Pokrok ve studiu je uznáván jako základní hodnota.Základem této filozofie je právo jeince na osobní zdokonalování a růst.

Učící se organizace

Komplexní model rozvoje lidských zdrojů, v němž se všichni pracovníci průběžně učí z každodenních zkušeností. Podstatou systému je participativní řízení. Obsah práce je výzvou a pracovník má možnost volby jejího provedení. V podniku dochází k vzdělávacímu poradenství a řízení vzdělávání směřovanému k dosažení podnikových cílů. Zahrnuje všechny zaměstnance. Základem je zjišťování rozdílu mezi současným stavem výkonu pracovníků a požadovaným výkonem, včetně zjištění, zda se dá problém řešit vzděláváním. Vychází se tedy z rozdílů mezi analýzou pracovních míst a analýzou úrovně pracovníků podniku.

Pět filozofií vzdělávání dospělých

Humanitní vzdělávání dospělých

●Cíl:

Rozvoj intelektuálního myšlení, rozvoj gramotnosti v nejširším slova smyslu – intelektuálně, morálně, spirituálně a esteticky

●Student:

„Renesanční člověk,“ kultivovaný, stále se vzdělávající, usilující získat vědomosti, rozumí pojmům (konceptům) a teoriím

●Učitel:

Expert, předává znalosti, autoritativní, jasně vede vyučovací proces

●Koncepty a klíčová slova:

Humanitní vědy, učení se kvůli samotnému vědění, racionální, intelektuální vzdělávání, obecné, všeobecné vzdělání, tradiční znalosti, klasický humanismus.

●Metody:

Přednáška, dialektické (argumentativní), studijní skupiny, uvažování, kritická četba a diskuse

●Významné osobnosti:

Rousseau, Piaget, Sokrates, Aristoteles, Platón, Adler

Behavioristické vzdělávání dospělých

●Cíl:

Podpořit rozvoj kompetencí a změnu v chování, zajištění dodržování norem a očekávání společnosti

●Student:

Student se aktivně účastní učení, nacvičuje nové způsoby chování a dostává zpětnou vazbu, silný vliv má prostředí

●Učitel:

Manažer, kontrolor, předpovídá výsledky vzdělávání a řídí učení

●Koncepty a klíčová slova:

Vzdělávání založené na kompetencích, zvládnutí učiva, základem je norma, behaviorální cíle, pokus a omyl, zpětná vazba, posilování (klasické a operantní podmiňování)

●Metody:

Programovaná výuka (učivo je speciálně zpracováno a řídicí roli učitele přebírá vyučovací program), učení se na základě smlouvy (kontraktu), testování na základě přesných kritérií, výuka za pomoci výpočetní techniky, nácvik dovedností

●Významné osobnosti:

Skinner, Thorndike, Steinberg

Užívá se zejména v:

Profesním vzdělávání, armádě a církvích

Pragmatické vzdělávání dospělých

●Cíl:

Blaho společnosti, podpora uplatnění jedince ve společnosti, předat studentům prakticky uplatnitelné znalosti a schopnost řešit problémy

●Student:

Klíčové pro vzdělávání jsou potřeby, zájmy a zkušenosti studenta, lidé mají neomezený potenciál se rozvíjet prostřednictvím vzdělávání

●Učitel:

Organizuje, vytváří situace, které mají vzdělávací charakter, učení se ze zkušenosti, stimuluje, podněcuje a hodnotí vzdělávací proces

●Koncepty a klíčová slova:

Řešení problémů, vzdělávání na základě zkušeností, demokratické ideály, celoživotní učení, pragmatické vědomosti, stanovení potřeb, sociální zodpovědnost

●Metody:

Řešení problémů, vědecké metody, kurikulum postavené na aktivitách, integrované kurikulum, experimentální metody, projektové metody, kooperativní učení

●Významné osobnosti:

Spencer, Dewey

Užívá se zejména v:

Výchově k občanství, lidových univerzitách, občanských sdruženích

Humanistické vzdělávání dospělých

●Cíl:

●Podpora individuálního růstu a rozvoje, podpora seberealizace

●Student:

Je silně motivovaný a schopný autoregulace, přijímá zodpovědnost za učení

●Učitel:

Facilitátor (usnadňuje učení), pomocník, partner, podporuje, ale neřídí učení

●Koncepty a klíčová slova:

Zkušenostní učení, svoboda, individualita, autoregulace, interaktivita, otevřenost, autenticita, seberealizace, suverenita, pocity

●Metody:

Učení pomocí zkušeností, skupinové úkoly, skupinová diskuse, učení v týmu, autoreglativní učení, individualizované učení, metoda učení objevováním

● Významné osobnosti:

Maslow, Rogers, Knowles,

Radikální vzdělávání dospělých

● Cíl:

Prostřednictvím vzdělávání dosáhnout zásadních sociálních, politických a ekonomických změn ve společnosti

● Student:

Rovnoprávný s učitelem při vzdělávacím procesu, osobní nezávislost, lidé vytvářejí a mění dějiny a kulturu kombinací přemýšlení a jednání

● Učitel:

Koordinátor (referent), doporučuje, ale neurčuje směr ve vzdělávání

● Koncepce a klíčová slova:

Vznik povědomí (třídního, politického), praxe, dobrovolné učení, autonomie, sociální akce, suverenita, Descholarizace (odstranění školy jako instituce, která se přežila), sociální transformace

● Metody:

Dialog, stanovování problému, kritická reflexe, maximální interakce, diskusní skupiny, vystavení se médiím a lidem v reálných situacích

● Významné osobnosti:

Freire, Illich, Kozol, Holt

Identifikace vlastního stylu výuky

Daří se vám některé hodiny odučit lépe než jiné?

Nevíte si rady, jak zorganizovat výuku?

Zdá se vám, že určité vyučovací metody jsou vám bližší než jiné?

Co si myslíte o studentech?

Jaká je role učitele při výuce?

Styl výuky

Vlastní styl výuky – faktory

■ Faktor 1 – Vzdělávání zaměřené na studenta (styl výuky zaměřený na studenta)

■ Faktor 2 – individualizace výuky

■ Faktor 3 – návaznost na zkušenosti studenta (TTT)

■ Faktor 4 – zaměření na diagnostiku potřeb studenta

■ Faktor 5 – budování pozitivního klimatu

■ Faktor 6 – účast na procesu učení

■ Faktor 7 – flexibilita umožňující osobnostní rozvoj

Faktor 1 – Vzdělávání zaměřené na studenta (styl výuky zaměřený na studenta)

■ Nízké skóre znamená, že užíváte styl výuky zaměřený na učitele, spoléháte na standardizované testování studentů a formální hodnocení. Snažíte se studentům předat hodnoty středních společenských vrstev.

■ Vysoké skóre znamená, že preferujete spolupráci se studenty a neformální hodnocení.

Faktor 2 – individualizace výuky

■ Vysoké skóre naznačuje, že užíváte celou řadu metod pro individualizaci výuky s důrazem na potřeby každého studenta. Přednáškovou metodu vnímáte jako nepřiliš efektivní pro vzdělávání dospělých.

Faktor 3 – návaznost na zkušenosti studenta (TTT)

■ Vysoké skóre naznačuje, že při plánování výuky berete do úvahy předešlé zkušenosti a dovednosti studentů. Výuka je organizována tak, aby se týkala řešení každodenních problémů.

Faktor 4 – zaměření na diagnostiku potřeb studenta

■ Vysoké skóre naznačuje, že se snažíte diagnostikovat potřeby a přání každého studenta pomocí individuálních konzultací a neformální diagnostiky.

Faktor 5 – budování pozitivního klimatu

■ Vysoké skóre znamená, že preferujete neformální a přátelské klima jako jeden s prvních kroků ve vzdělávacím procesu. Podporujete diskusi a interakci mezi studenty. Chyby studentů vnímáte jako přirozenou součást vzdělávání.

Faktor 6 – účast na procesu učení

■ Vysoké skóre naznačuje, že necháváte studenty, aby sami určovali, jaké problémy chtějí ve výuce řešit a jakými tématy se chtějí zabývat. Studenti pak také sami navrhnou způsob hodnocení.

Faktor 7 – flexibilita umožňující osobnostní rozvoj

■ Nízké skóre naznačuje, že je vaší snahou spíše předat zejména informace, než podporovat učení studentů. Na začátku vzdělávacího kurzu stanovíte cíle výuky a držíte se jich po celou dobu, kdy

kurz probíhá. Vzdělávání probíhá nejlépe ve skupině s dobrou disciplínou. Otázkami, které se týkají kontroverzních témat a hodnotových orientací studentů se příliš nezabýváte.

Model plánování výuky dospělých

Modely plánování výuky dospělých

●Většinou zahrnují:

- Cíle
- Obsah
- Metody
- Hodnocení

Proč plánovat výuku?

●Pro nezkušeného učitele

- Systematický přístup k předvídání a přemýšlení o tom, co se děje během procesu vyučování

●Pro zkušeného učitele

- Systematická reflexe vlastní praxe, podpora při zjišťování co funguje a co ne

Systematické plánování výuky se vyplatí

●Výsledkem dobře naplánované výuky je:

- Lepší zážitek a větší přínos pro dospělého studenta
- Lepší pocit ze své práce pro andragoga

(Někteří odborníci však kritizují plánování výuky, jako málo zaměřené na možnosti učícího se zasahovat do plánování a vlastního učení)

První fáze: DIAGNOSTIKA

●Sebe-uvědomění a sebereflexe (já jako andragog)

-Srovnání vlastních charakteristik s úspěšnými učiteli dospělých
nejdůležitější vlastnosti andragoga dle Dravese (1984): zaujetí předmětem, chuť se o něj podělit, schopnost se o něj podělit

- Grabowski (1976) přidává ještě: pochopení motivace a důvodů účasti dospělých na vzdělávání a pochopení a zajištění potřeb dospělých studentů, atd. viz. str. 96

-Situační model sebereflexe:

- Popis edukační situace
- Analýza edukační situace
- Vlastní sebereflexe ve vztahu k dané situaci

Každý si může zvolit vlastní systém sebereflexe (získání znalostí o sobě je důležitým předpokladem pro úspěch ve vzdělávání dospělých)

První fáze: DIAGNOSTIKA

●Získání znalostí o obsahu učiva

-V mnoha případech je znalost učiva hlavním znakem andragoga

Tři přístupy k obsahu učiva:

- Andragog je expert v daném oboru
- Andragog pracuje společně s expertem na vývoji učebního plánu
- Andragog provádí analýzu činnosti nebo úkolu, aby získal informace pro plán výuky

Analýza činnosti

●Může být použita, pokud se studenti mají naučit nějakou dovednost nebo skupinu dovedností (např. ovládání stroje)

●Analýza činnosti zahrnuje:

-Důkladný popis činnosti

-Rozdělení na jednotlivé úkoly a nutné dovednosti (ty které již studenti znají mohou být později odstraněny)

-Seřazení úkolů dle logické návaznosti

Analýza učení se činnosti

●Identifikace toho, co se student musí naučit, aby činnost zvládl

●Co už zná, nebo umí

Analýza obsahu

●Pokud činnost nemůže být rozdělena na jednotlivé úkoly (např. získávání informací)

●Analýza obsahu zahrnuje:

-Definování vzdělávací oblasti

-Identifikace toho, co do oblasti patří a co ne

-Vytvoření struktury témat v dané oblasti

První fáze: DIAGNOSTIKA

●Získání informací o dospělých studentech

Získání relevantních informací o studentech je jednou z nejdůležitějších činností andragoga.

-Proč se studenti účastní vzdělávacího programu

-Potřeby (pocitované nebo normativní)

-Snaha o řešení nějakého konkrétního problému

Charakteristiky studenta

Osobní:

●Fyzický stav a stáří

●Sociokulturní a životní postavení

●Psychický vývoj

Situační:

●denní/kombinované studium

●Dobrovolné/povinné vzdělávání

●Vnímání, zpracování a vybavování informací, verbální schopnosti, písemná forma vyjadřování, kinestetické schopnosti, motivace, předešlé zkušenosti s učením, zdraví, vztah k učiteli, vztah k prostředí, atd.

Získání informací o studentech a jejich potřebách

●Z vlastních zkušeností učitele

●Z rozhovorů s ostatními učiteli a profesionály, kteří studenty znají

●Z odborné literatury

●Za použití technik sběru dat přímo od studentů

Např.: rozhovory, pozorování, standardizované i vlastní nástroje pro zjištění stylu učení, poruch učení, schopností, atd.

Poznání edukačních souvislostí

●Vzdělávání probíhá v sociálním, politickém a ekonomickém prostředí.

Fáze 1 - shrnutí

●První fáze tedy umožňuje andragogovi prohloubit své znalosti o sobě, obsahu učiva, studentech a prostředí.

2 fáze: Tvorba učebních materiálů (podkladů pro výuku)

●Stanovení cílů výuky a úkolů

Cíle a úkoly jsou výroky o výsledcích učení zaměřené na určitou vzdělávací oblast:

- Kognitivní
 - Emotivní
 - Psychomotorickou
- (Bloomova taxonomie)

nebo

Výsledky učení se mohou projevit v těchto oblastech:

- Psychomotorické dovednosti
- Emoce
- Informace
- Řešení problémů

Vzdělávací cíl:

- Obecný výrok o tom, co by měl student po skončení vzdělávací činnosti *znát, dělat nebo pociťovat*.
- Cíle jsou většinou formulovány obecně a lze je rozdělit na několik konkrétnějších úkolů

Cíle jsou stanoveny na základě:

Požadavků profesní komory, akreditační komise, edukačních souvislostí, dovedností a znalostí učitele, potřeb studentů, předchozích zkušeností studentů, atd.

Vzdělávací úkol

- Jednotlivé cíle mohou být rozděleny na konkrétní úkoly
- Jedná se o výrok, které přesně specifikuje co se má student naučit.
- Tři typy úkolů: behaviorální, obsahové a zaměřené na problém.

Behaviorální úkoly

- Určují chování, které má být naučeno
 - Obsahují:
 - výsledné chování,
 - podmínky ve kterých se má toto chování projevovat
 - Kritéria pro úspěšné provedení tohoto chování
- Např: Studenti budou schopni....., "dokáží.....

Formulujte behaviorální úkol

Jaké chování
Za jakých podmínek, komu, kde, kdy
S jakým výsledkem

Obsahové úkoly

- Jsou určeny množstvím učiva, které si mají studenti osvojit. Jsou založeny na Analýze obsahu

- Jednotlivé úkoly se určují podle struktury témat, které byly vymezeny při Analýze obsahu

Úkoly zaměřené na problémovou situaci

- Určují problém, který má být vyřešen
- Schopnosti daný problém vyřešit, které si má student osvojit

Např. Studenti budou schopni používat *Model plánování výuky dospělých* při své vzdělávací činnosti

Smysluplné seřazení cílů a úkolů

Záleží na.....

Vytváření vzdělávacích aktivit

- Výběr formy vzdělávací aktivity
- Vytvoření konkrétní vzdělávací aktivity
- Časový harmonogram vzdělávací aktivity

Faktory ovlivňující výběr formy vzdělávací aktivity

- Návaznost na cíle a úkoly (např. přednáška či demonstrace (ukázka) je účelnější pro osvojení informací než psychomotorických dovedností)
- Míra účasti studenta
-

107

Konkrétní vzdělávací aktivita

- Fáze:
 - Úvod (představení) – (pro povzbuzení pozornosti)
 - Instrukce, pokyny -
 - Aktivita
 - Procvičení a zpětná vazba
 - Uchování (zapamatování) a přenos do přirozeného prostředí